

Arrest

**nr. 93 746 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 6 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij een einde wordt gesteld aan hun recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2012 met refertenummer 20370.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2010 dient de eerste verzoeker, burger van de Unie, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijver als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19). Op 13 mei 2011 wordt de eerste verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. De tweede verzoekster en het minderjarig kind van de verzoekers, beiden eveneens burgers van de Unie, verkrijgen het recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van de eerste verzoeker, respectievelijk als partner en bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie.

1.3. Op 21 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van de eerste verzoeker als ten aanzien van de tweede verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers, een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 6 juli 2012.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: T.M.

Nationaliteit : Nederland

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 04.11.2010 en verkreeg de E-kaart op 13.05.2011.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd op 23.02.2012 vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken betreffende zijn huidige situatie gezien uit het dossier bleek dat betrokkene inmiddels een zelfstandige activiteit uitbouwde.

Er werd daarom specifiek gevraagd naar een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds dat geldig is voor inschrijving in het vreemdelingenregister en bewijs van het effectief uitoefenen van zijn zelfstandige activiteit aan de hand van bewijs van bezoldiging als zelfstandige of deel van de winst door middel van stortingen op de persoonlijke rekening van betrokkene.

Betrokkene maakt nadien een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds Xerius over, maar op dit document staat uitdrukkelijk vermeld dat dit niet bestemd is voor inschrijving in het vreemdelingenregister en dat dit geen bewijs is van de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit.

Hij legt daarnaast ook nog een bewijs voor van een periodieke BTW-aangifte maar door wie dat dit document opgesteld werd en of de Belgische belastingdienst zich kan vinden in de aangifte, blijkt niet uit het dossier. Mogelijk heeft betrokkene dit document zelf opgemaakt maar of betrokkene dit ook daadwerkelijk doorstuurde naar de desbetreffende dienst valt niet af te leiden.

Geen van de voorgelegde documenten kan dan ook weerhouden worden als bewijs van de effectieve uitoefening van een zelfstandige activiteit. Bovendien blijkt uit het dossier dat een onderzoek van de belastingdienst lopende is gezien er reeds geruime tijd geen inkomsten meer zijn doorgegeven van zijn zelfstandige activiteit (zie correspondentie tussen de gemeente en de belastingdienst in het administratief dossier).

We kunnen uit het dossier dus niet afleiden of betrokkene daadwerkelijk effectief een zelfstandige activiteit uitoefent.

Gezien al deze elementen in het dossier, dienen we te besluiten dat betrokkene niet voldoende bewezen heeft aan de voorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht uit te oefenen. Het verblijfsrecht dient dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 beëindigd te worden."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: G.,F.

Nationaliteit :Nederland

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) BRASSCHAAT.

+ minderjarige kind: T., M. Geboren te 's Gravenhage op (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de partner en vader T.M. (RR ...). De partner en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42ter§1,1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, G.F. en de zoon R.M. aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene in eigen hoofde het verblijfsrecht zou kunnen behouden omdat ze zelf zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd nochtans expliciet gevraagd in de brief waarin mijnheer T. werd verzocht zijn huidige situatie toe te lichten, dat eventuele bewijzen van een economische activiteit of bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene ook mochten worden toegevoegd.

Er werd ook specifiek gevraagd om bewijzen voor te leggen van eventuele humanitaire elementen waarmee rekening kon gehouden worden bij de beoordeling van het dossier. Ook betreffende deze elementen werd niets voorgelegd (art. 42ter, §1, derde lid wet van 15.12.1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 40, §4, 1° lid, 2° en 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing betogen de verzoekers in een eerste onderdeel van het middel als volgt:

"Volgens verweerder voldoet eerste verzoeker niet aan de voorwaarden om "overeenkomstig ar. 40 § 4 van de wet om het verblijfsrecht uit te oefenen".

Verweerder vroeg voor te leggen:

- bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds
- bewijs van de effectieve uitoefening van de zelfstandige activiteit

Verweerder stelt echter dat enkel voorgelegd werden door eerste verzoeker:

- bewijs aansluiting bij sociaal verzekeringsfonds Xerius
- periodieke BTW aangifte

Bovendien merkt verweerder op dat uit briefwisseling tussen de gemeente (Brasschaat) en de Belastingdienst zou blijken dat "er reeds geruime tijd geen inkomsten zijn doorgegeven van zijn zelfstandige activiteit".

1.

Art. 40 § 4 lid 1, 2° Vreemdelingenwet stelt dat een recht van verblijf in België ontstaat voor iedere burger van de Unie die:

"2°. hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziekte kosten in het Rijk volledig dekt".

Volgens art. 42bis § 1 kan het verblijfsrecht van de Unie - burger beëindigd worden;

"indien hij niet meer voldoet aan de in art. 40 § 4 en de in art. 40bis § 4, 2° lid bedoelde voorwaarden;

of, voor de in art. 40, § 4, 1° lid. 2 en 3 bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk... ”

Eerste verzoeker bekwam het verblijfsrecht in België op basis van art. 40 § 4, 2° van de Vreemdelingenwet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, gelet op het feit dat hij een economische activiteit uitoefende in Nederland, en het is nergens aangetoond dat hij een onredelijke belasting zou gevormd hebben voor het sociaal bijstandsstelsel in België, meer specifiek ten laste zou gevallen zijn van het OCMW in Brasschaat.

Verweerder toont dit in elk geval niet aan en vermeldt dit trouwens niet.

Krachtens art. 42bis § 1 kan een beschikker over voldoende inkomsten enkel zijn verblijfsrecht beëindigd zien als inderdaad die onredelijke belasting zou bestaan en aangetoond zijn, quod non.

Trouwens, de Europese Commissie heeft in een Mededeling van 02.07.2009 richtsnoeren verstrekt voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG en, wat de voldoende of toereikende bestaansmiddelen betreft, volgende interpretatie gegeven:

“Om na te gaan of er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, moet in de eerste plaats worden onderzocht of de EU burger (en familieleden die hun verblijfsrecht aan hem ontleen) zou voldoen aan de nationale criteria om in aanmerking te komen voor de basisuitkering sociale bijstand.

Zo nodig moet een evenredigheidstoets uitgevoerd worden als er ‘wordt nagegaan of een persoon van wie de bestaansmiddelen niet langer als toereikend kunnen worden beschouwd en aan wie het bestaansminimum wordt toegekend, een onredelijke belasting is of is geworden...”

In casu echter staat geenszins vast dat aan eerste verzoeker of aan tweede verzoekster het bestaansminimum zou zijn toegekend!

2.1.

Op grond van art. 50 § 2 Vreemdelingenbesluit dient een zelfstandige, die een verklaring van inschrijving aanvraagt, ten laatste binnen de 3 maanden na de aanvraag, volgend document over te maken:

“2e. Zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor Ondernemingen met ondernemingsnummer”.

Deze voorwaarde wordt nogmaals gespecificeerd in de richtlijnen van verweerder d.d. 23.05.2008 onder C.1.

Deze richtlijnen van verweerder voorzien onder hoofdstuk E. Einde van het verblijf nog het volgende:

“2. Tijdens het niet duurzaam verblijf van meer 3 maanden zal de burger van de Unie in regel zijn verblijf verliezen indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van verblijf, dit wil zeggen indien hij geen werknemer, zelfstandige, werkzoekende, bezitter van voldoende bestaansmiddelen of student meer is.”

Hoe dan ook kon verweerder, op grond van art. 50 § 2 Vreemdelingenbesluit, slechts de inschrijving in de Kruispuntbank voor Ondernemingen vragen, doch dit is in casu niet gebeurd. Het bewijs hiervan is niet gevraagd.

2.2.

Meer ondergeschikt legde eerste verzoeker - gelet op het verzoek van 23.02.2012 - volgende documenten voor die blijkbaar door verweerder als onvoldoende bewijskrachtig werden beschouwd:

Aansluiting bij sociaal verzekeringsfonds Xerius:

Verweerder werpt in dit verband op dat in het document vermeld staat: “Dit document is geen bewijs van uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit. Dit attest is niet bestemd om een inschrijving te verkrijgen in het vreemdelingenregister”, en trekt aldus ten onrechte de bewijswaarde ervan in twiifel.

Op dat document staat wel degelijk dat eerste verzoeker met inschrijvingsnummer 740201.763.96 “bij ons sociaal verzekeringsfonds een aansluiting heeft ondertekend als zelfstandige. De aansluiting als zelfstandige werd door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen geregistreerd met de volgende gegevens...”

Periodieke BTW aangifte:

Verweerder trekt in twiifel of eerste verzoeker dit document niet zelf zou opgesteld hebben, want het blijkt niet “door wie dit document opgesteld werd en of de Belgische belastingdienst zich kan vinden in de aangifte...”

Het handelspand gelegen te (...), gelijkvloers, waar een eet - en drankgelegenheid wordt uitgebaat, wordt door eerste verzoeker gerund als een eenmanszaak. Het verwijt is dat er geen bewijs van bezoldiging als zelfstandige kon voorgelegd worden.

Op fiscaal vlak had eerste verzoeker volgende verplichtingen:

om het kwartaal een BTW aangifte te doen, wat ook is gebeurd

jaarlijks een aangifte te doen in de Personenbelasting, doch voor de inkomsten 2011 diende de aangifte ten laatste op 30.06.2012 gebeurd te zijn en zelfs, met een volmacht aan de boekhouder zoals in casu , tegen 31.10.2012, zodat er op 23.02.2012, bij het vragen naar bijkomende informatie, nog geen aangifte kon of moest gebeurd zijn voor de inkomsten 2011 !

Inkomsten in 2010 zijn er niet echt geweest vermits eerste verzoeker nog in Nederland werkte en belastingen afdroeg. Dat hij derhalve (nog) niet bekend zou zijn bij de Belgische belastingdiensten, is dus inderdaad mogelijk.

Eerste verzoeker heeft ook een door boekhouder V.T. opgesteld bruto winstoverzicht 2011 overgemaakt aan verweerder via de gemeente (stuk 15a). Een controle over 2011 kon uiteraard nog niet verricht worden, om de hierboven vermelde redenen.

i

Trouwens, de twijfels van verweerder omtrent de effectieve uitoefening van een zelfstandige activiteit door eerste verzoeker worden volledig gecounterd aan de hand van de aan dit verzoek gevoegd stuk (zie inventaris der stukken).

Dit wat betreft de beslissing t.a.v. eerste verzoeker, de heer T.M..

Ten aanzien van tweede verzoekster, mevrouw G.F. en haar zoon M.:

Op grond van art. 52bis Vreemdelingenwet heeft verweerder ook een einde gesteld aan het verblijf van tweede verzoekster en haar zoon Musa, vermits eerste verzoeker 'niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 § 4 van de wet'.

Wat deze motivering betreft, zal natuurlijk het verblijfsrecht van tweede verzoekster en haar zoon Musa geldig blijven en verder gezet kunnen worden, voor zover de negatieve beslissing t.a.v. haar partner wordt vernietigd.

Tweede verzoekster heeft inderdaad geen zelfstandig recht op verblijf op basis van een economische activiteit of een bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Wel heeft zij zich ingeschreven bij CVO Technicum, gelegen te Antwerpen, Londenstraat 43 vanaf 26.08.2011 met verderzetting op 03.02.2012 voor de studie van maatschappelijk werkster.

Het staat buiten betwisting dat met de eerste bestreden beslissing het verblijfsrecht van de eerste verzoeker wordt beëindigd in toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de eerste verzoeker op 4 november 2011 een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat hij op 13 mei 2011 de E-kaart verkreeg, maar dat uit administratief onderzoek blijkt dat de situatie van de eerste verzoeker sindsdien totaal is gewijzigd. Er wordt gewezen op de bevoegdheid van de verweerder om overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan alsook op de brief van 23 februari 2012 waarmee de eerste verzoeker werd verzocht om nieuwe informatie te verstrekken betreffende zijn huidige situatie, waarin werd gevraagd naar een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds dat geldig is voor inschrijving in het vreemdelingenregister en bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit aan de hand van een bewijs van bezoldiging als zelfstandige of deel van de winst door middel van stortingen op zijn persoonlijke rekening. Vervolgens wordt geoordeeld dat de stukken die de verzoeker voorlegde niet volstaan om eruit af te leiden dat hij daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent en dat uit de stukken van het dossier bovendien blijkt dat een onderzoek van de belastingdienst lopende is gezien er reeds geruime tijd geen inkomsten meer zijn doorgegeven van zijn zelfstandige activiteit. De stukken die de eerste verzoeker voorlegde worden niet weerhouden omdat op het bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds Xerius uitdrukkelijk vermeld staat dat dit niet bestemd is voor inschrijving in het vreemdelingenregister en dit geen bewijs uitmaakt van de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit en omdat de periodieke BTW-aangifte niet vermeldt door wie dit document is opgesteld en niet blijkt uit het dossier of de Belgische belastingdienst zich kan vinden in de aangifte, dat de eerste verzoeker dit document mogelijks zelf opmaakte doch niet valt af te leiden of hij dit ook daadwerkelijk doorstuurde naar de desbetreffende dienst. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat op basis van al deze elementen in het dossier, dient te worden besloten dat de eerste verzoeker niet voldoende bewezen heeft dat hij aan de voorwaarden overeenkomstig

artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet voldoet om het verblijfsrecht uit te oefenen zodat het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet dient te worden beëindigd.

De verzoekers voeren aan dat het verblijfsrecht van een beschikker van voldoende bestaansmiddelen, de in artikel 40, §4, 2° bedoelde burgers van de Unie, enkel kan beëindigd worden indien er een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel zou bestaan en zou zijn aangetoond. De verzoekers menen dat dit *in casu* niet het geval is en dat nergens is aangetoond dat de eerste verzoeker een onredelijke belasting zou gevormd hebben voor het Belgische sociale bijstandstelsel. De verzoekers halen een passage aan uit de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 waarbij richtsnoeren werden verstrekt voor een betere toepassing van de richtlijn 2004/8/EG en wijzen erop dat geenszins vaststaat dat aan één van hen het bestaansminimum zou zijn toegekend.

Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Daargelaten de vraag of artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet al dan niet kan worden begrepen in de zin die de verzoekers aangeven, wijst de Raad erop dat dat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet aan de verweerder de bevoegdheid verleent om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder *in casu* gebruikt gemaakt heeft van de genoemde controlebevoegdheid voorzien in artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Immers werd de eerste verzoeker op 23 februari 2012 in kennis gesteld van de brief van 20 februari 2012 waarbij hem werd verzocht om de nodige bewijsstukken voor te leggen om te controleren of overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet nog voldaan is aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht.

In deze brief wordt uitdrukkelijk gevraagd om, naargelang de huidige activiteit, recente bewijzen voor te leggen:

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: bewijs van recente aansluiting bij een erkende kas voor zelfstandigen dienstig voor inschrijving in het vreemdelingenregister + bewijs van bezoldiging als zelfstandige of deel van de winst door middel van stortingen op de persoonlijke rekening
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven
- als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld attest van uitbetalende instantie met vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering) en ziektekostenverzekering, alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd

Er wordt in de brief van 20 februari 2012 tevens uitdrukkelijk op gewezen dat de eerste verzoeker bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit het verblijfsrecht kan verliezen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat de eerste verzoeker een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat hij op 13 mei 2011 de E-kaart verkreeg, maar dat uit administratief onderzoek blijkt dat de situatie van de eerste verzoeker sindsdien totaal is gewijzigd.

Met hun betoog weerleggen de verzoekers op geen enkele wijze dat de toestand van de eerste verzoeker is gewijzigd sinds hij de E-kaart verkreeg. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de eerste verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor het behoud van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals voorzien bij artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekers merken weliswaar op dat de eerste verzoeker het verblijfsrecht

verkreeg als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van zijn economische activiteit in Nederland, doch zij tonen op geen enkele wijze aan dat deze situatie sinds het verkrijgen van de E-kaart op 13 mei 2011 in tegenstelling tot de bevindingen van de bestreden beslissing ongewijzigd is gebleven.

De Raad stelt vast dat ook ten aanzien van de diensten van de verweerder, ondanks het uitdrukkelijke verzoek om recente bewijzen voor te leggen naar gelang de huidige activiteit van de eerste verzoeker, niet werd aangetoond dat de eerste verzoeker nog steeds voldeed aan de voorwaarden voor erkenning van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker bij brief ter kennis gebracht op 23 februari 2012 uitdrukkelijk werd verzocht om ook de nodige bewijzen voor te leggen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, terwijl er geen elementen in het dossier aanwezig zijn die erop kunnen wijzen dat de eerste verzoeker dergelijke stukken heeft voorgelegd.

Ook bij het huidige verzoekschrift worden enkel stukken bijgevoegd die betrekking hebben op de zelfstandige activiteit van de eerste verzoeker in België. Vermits de verzoekers niet hebben aangetoond - noch in het kader van het onderhavige beroep noch ten overstaan van de diensten van de verweerder - dat de eerste verzoeker beschikker van voldoende bestaansmiddelen is zoals bepaald in artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij geen belang hebben bij hun grief dat het verblijfsrecht van beschikkers van voldoende bestaansmiddelen enkel kan worden beëindigd indien er een onredelijke belasting is van het Belgische sociale bijstandstelsel. De passage van de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 die de verzoekers citeren, is *in casu* bijgevolg evenmin relevant.

De verzoekers hebben bijgevolg geen belang bij de aangevoerde schending van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en door de verzoekers wordt overigens niet betwist, dat de eerste verzoeker in antwoord op het verzoek van 23 februari 2012 een aantal stukken overmaakte teneinde een zelfstandige activiteit in België aan te tonen. Met name maakt de eerste verzoeker op 16 maart 2012 een attest van het sociale verzekeringsfonds voor zelfstandigen "Xerius" over alsook een periodieke BTW-aangifte op zijn naam. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch feitelijk incorrect van de verweerder om vast te stellen dat de situatie van de eerste verzoeker sinds het verkrijgen van de E-kaart is gewijzigd.

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker in antwoord op de vraag dd. 23 februari 2012 van de verweerder naar recente bewijsstukken naar gelang zijn huidige activiteit, enkel stukken bijbracht die slaan op de categorie van de zelfstandigen en hij geen stukken bijbracht die betrekking hebben op de overige categorieën van burgers van de Unie (werknemers, werkzoekenden, beschikkers van voldoende bestaansmiddelen of studenten), kon de verweerder overeenkomstig de controlebevoegdheid verleend door artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet enkel nagaan of de stukken die de eerste verzoeker bijbracht aantonen dat hij beantwoordt aan de voorwaarden als zelfstandige burger van de Unie bepaald in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de voorwaarde van artikel 40, §4, 1° betreft, voeren de verzoekers aan dat op grond van artikel 50, §2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) slechts de inschrijving in de Kruispuntbank voor Ondernemingen kan worden gevraagd en dat dit *in casu* niet is gebeurd.

Artikel 50, §2, 2° van het vreemdelingenbesluit, zoals het van kracht was zowel op datum dat de verzoeker werd verzocht om recente bewijsstukken bij te brengen van zijn huidige activiteiten als op de datum dat de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

« § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

(...)"

Het betoog van de verzoekers dat krachtens artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit voor een zelfstandige enkel een inschrijving in de Kruispuntbank voor Ondernemingen kan worden gevraagd, faalt dan ook in rechte.

Waar de verzoeker stelt dat de bewijswaarde van het bijgebrachte attest van het sociale zekerheidsfonds Xerius ten onrechte in twijfel wordt getrokken, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat op dit attest dd. 10 december 2010 uitdrukkelijk vermeld wordt dat het een loopbaanattest betreft dat enkel een bewijs vormt van aansluiting en eventuele stopzetting van de aansluiting en dat uitdrukkelijk vermeld wordt: *“dit document is geen bewijs van uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit”* en *“dit attest is niet bestemd om een inschrijving te verkrijgen in het vreemdelingenregister”*. De vaststellingen die dienaangaande in de eerste bestreden beslissing worden gedaan, zijn dan ook in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en berusten dus op een correcte feitenvinding. De verzoekers tonen met hun betoog in elk geval niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om het attest van Xerius niet aan te nemen als bewijs van een zelfstandige beroepsactiviteit. De verweerder merkt dienaangaande overigens terecht op dat hij krachtens artikel 42bis, §1 over een zekere appreciatiemarge beschikt teneinde zijn controlebevoegdheid uit te oefenen.

Wat de periodieke BTW-aangifte betreft, geven de verzoekers aan dat de inkomsten van 2011 slechts ten laatste tegen 31 oktober 2012 moesten worden ingediend, zodat er op datum van het verzoek van de verweerder, dit is 23 februari 2012, nog geen aangifte kon of moest zijn gebeurd voor de inkomsten van 2011. Inkomsten in 2010 zouden er niet echt geweest zijn daar de eerste verzoeker nog in Nederland werkte en er belastingen afdroeg.

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de periodieke BTW-aangifte die de verzoeker voorlegde door de verweerder in rekening werd genomen, doch dat hij oordeelde dat dit document niet kon worden weerhouden als bewijs van de effectieve uitoefening van een zelfstandige activiteit op grond van de volgende overwegingen: *“Hij legt daarnaast ook een bewijs voor van een periodieke BTW-aangifte maar door wie dat dit document opgesteld werd en of de Belgische belastingdienst zich kan vinden in de aangifte, blijkt niet uit het dossier. Mogelijk heeft betrokkene dit document zelf opgemaakt maar of betrokkene dit ook daadwerkelijk doorstuurde naar de desbetreffende dienst valt niet af te leiden”*. In hun betoog weerleggen de verzoekers de hiervoor geciteerde overwegingen niet. Deze vaststellingen zijn bovendien in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier om deze periodieke BTW-aangifte niet te weerhouden als bewijs van een effectieve uitoefening van een zelfstandige activiteit in hoofde van de eerste verzoeker.

De verzoekers verwijzen naar een stuk 15a dat bij het verzoekschrift werd gevoegd en dat een Brutowinstoverzicht van 2011 betreft en beweren dat zij dit stuk hebben overgemaakt aan de verweerder. De verzoekers laten echter na concreet aan te tonen of en op welke datum zij dit stuk hebben overgemaakt aan de diensten van de verweerder. In de stukken van het administratief dossier is dit document alleszins niet terug te vinden. De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. De verweerder kan dan ook niet worden verweten geen rekening gehouden te hebben met of niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken die voor het eerst aan het verzoekschrift worden toegevoegd. Hetzelfde geldt voor de overige stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd en waarvan de verzoekers beweren dat hierdoor de twijfels omtrent de effectieve zelfstandige activiteit van de eerste verzoeker worden gecounterd. Zo de verzoekers menen dat zij aan de hand van de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken wel kunnen aantonen dat de eerste verzoeker aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet voldoet, staat het de eerste verzoeker vrij om een nieuwe verklaring van inschrijving aan te vragen, ditmaal als zelfstandige.

Met hun betoog slagen de verzoekers er dan ook niet in om aan te tonen dat het *in casu* kennelijk onredelijk of feitelijk incorrect zou zijn om te oordelen dat de door de eerste verzoeker voorgelegde documenten niet kunnen worden weerhouden als bewijs van de effectieve uitoefening van een zelfstandige activiteit.

Wat de overige categorieën betreft van burgers van de Unie, zoals voorzien in artikel 40, §4, 1° tot en met 3° van de vreemdelingenwet (werknemer, werkzoekende, student, beschikker van voldoende bestaansmiddelen), herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat

hieromtrent geen stukken werden bijgebracht en dit ondanks de uitdrukkelijke vraag om voor alle categorieën recente bewijsstukken bij te voegen.

Bijgevolg kon de verweerder naar recht en redelijkheid vaststellen dat de eerste verzoeker niet voldoende bewezen heeft aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet te voldoen om het verblijfsrecht uit te oefenen, en kon hij dienvolgens ook op goede gronden beslissen om het verblijfsrecht van de eerste verzoeker overeenkomstig artikel 42bis, §1 van diezelfde wet te beëindigen.

De verzoekers tonen geen schending aan van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, noch tonen zij aan dat de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht is geschonden.

2.2. Wat de tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers betreft, zetten de verzoekers het volgende uiteen:

“Op grond van art. 52bis Vreemdelingenwet heeft verweerder ook een einde gesteld aan het verblijf van tweede verzoekster en haar zoon M., vermits eerste verzoeker ‘niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, §4 van de wet’.

Wat deze motivering betreft, zal natuurlijk het verblijfsrecht van tweede verzoekster en haar zoon M. geldig blijven en verder gezet kunnen worden, voor zover de negatieve beslissing t.a.v. haar partner wordt vernietigd.

Tweede verzoekster heeft inderdaad geen zelfstandig recht op verblijf op basis van een economische activiteit of een bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Wel heeft zij zich ingeschreven bij CVO Technicum, gelegen te Antwerpen, (...) vanaf 26.08.2011 met verderzetting op 03.05.2012 voor de studie van maatschappelijk werkster.

Tevens is zij bij de VDAB ingeschreven als werkzoekende sinds 23.07.2012.”

Zoals hierboven uiteengezet in het punt 2.1., blijft de eerste bestreden beslissing overeind.

De tweede verzoekster erkent dat zij geen zelfstandig verblijfsrecht heeft op basis van een economische activiteit of een bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat de verzoekers wel beweren, doch op geen enkele manier aantonen, dat de tweede verzoekster is ingeschreven voor de studie maatschappelijk werkster en dat zij als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB. Evenmin ligt desbetreffend enig bewijs voor in het administratief dossier. Met dergelijke blote beweringen kan dan ook geen afbreuk worden gedaan aan de wettigheid van de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de tweede verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikten en op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij op een autonome basis een recht op verblijf kunnen laten gelden, maken de verzoekers ook op geen enkele wijze aannemelijk dat *in casu* niet op correcte gronden zou zijn besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de tweede verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 40, §4, 2° en 42bis, §1 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekers zich wat de tweede bestreden beslissing betreft niet dienstig op de artikelen 40, §4, 2° en 42bis, §1 van de vreemdelingenwet kunnen beroepen. De verzoekers erkennen overigens expliciet dat de tweede verzoekster geen autonoom verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft.

2.3. De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maken zij de schending van de artikelen 40, §4, 2° en 42bis, §1 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE